

saaledes, at den ikke oftere skulde komme paa Dmtale; men, hvorledes det nu gik eller ikke gik, saa bleve disse Petitioner bestandig talrigere og talrigere, de bleve mere og mere indtrængende, indtil vi endelig naaede 1842. Da var der et Par enkelte Mænd i Stænderne, som meente, at, da man bestandig overlæsesedes med saadanne Petitioner, skulde man endelig gjøre et Forsøg paa, om man ikke kunde overtyde Folket om, at det, de forlangte, var galt, eller selv overbevises om, at der var noget Grundet deri, og de forlangte da, at Stænderne skulde petitionere Hans Majestæt Kongen om, allernaadigst at nedsætte en Landbocommission, forat undersøge dette Forhold og afgive en Betænkning derom. Men, som bekendt var man ikke meget for saadanne Undersøgelser i de gamle Stænderforsamlinger, og det var is høist begribeligt, at man ikke var det; man stormede derfor løs paa disse to Mænd, der havde vovet at forlange Sigt, det var förmåstelige Folk og deres Røst skulde gvaales. I 1844 gjentog de imidlertid det samme Forlangende, men naturligtvis uden nogen bedre Birkning; medens man første Gang slog dem med en Drdstrøm af Skjeldsord og nærgaaende Sigtelser, slog man dem anden Gang med Taushed, men Bøndestanden fik først rigtig Dinene op for denne Sag ved disse forffjellige Behandlinger i Stænderne, og den gik nu ivrigere og ivrigere frem i de Bestræbelser, som den troede kunde lede til at faae Sagen bragt paa det Rene. End nu var der bestandig slet ikke Tale om det Selskab, som den ærede Forslagsstiller sigtede til. Da det gamle Cancellie, der, som man veed, ikke holdt meget af, at Smaafolk tænkte over offentlige Anliggender, fik at vide, at Bønderne rundt omkring i Landet turde vove at forsamle sig og tale om, paa hvad Maade deres Gaarde bedst kunde gaae over til Selveiendom, blev det bange for denne megen Samtalen iblandt Bøndestanden og udstedte derfor et Politibud, der satte hele Bøndestanden under Politiets Opsyn og forbød Bønderne at samles med hinanden; ikke engang Mænd fra to Nabosogne blev det tilladt at tale sammen, og dersom Politiet endelig skulde kunne meddele dem Tilladelse til at

samles, skulde det kun være for et Sogn ad Gangen, og fandt Politimesteren nogen Anledning til at nægte, at eet Sogns Folk samledes, kunde han naturligtvis ogsaa forbyde dem dette. Efterat dette var skeet, var det først, at nogle Mænd ansaae det nødvendigt at træde til, ingenlunde forat faae Lidenstaberne til at blusse, tværtimod, Lidenstaberne blussede høit, og de traadte sammen og indbøde til Dannelsen af et Selskab for at dæmpe disse Lidenstaber, og for at lede dem i en fornuftig og loyelig Retning. Det var denne Oplysning, jeg ønskede at give den ærede Forslagsstiller. — Vi hørte en anden historisk Fremstilling af den ærede Indenrigsminister; han gav os en Fremstilling af Novemberministeriets Forhold til denne Sag. Da den ærede Forslagsstiller havde gjort opmærksom paa, at man havde et bestemt Løfte af det nuværende Ministerium, med Undtagelse af en enkelt Minister, om at forelægge en saadan Tvangsløvs for Fæststedernes Overgang til Selveiendom, da sagde den ærede Indenrigsminister, at det havde jo Regjeringen ogsaa gjort, idet Indenrigsministeren havde forelagt Landbocommissionen et saadant Forslag, men da det viste sig, at dette Forslag ikke blev bliffigt i den Grad, det var at vente og ønske, kunde den Sag ikke komme videre. Dette var nu en fuldkommen urigtig historisk Fremstilling af denne Sag; det Løfte, som Ministeren gav, var ikke et Løfte, han gav paa sine egne Vegne, men det var et Løfte, som han udtalte, at han gav paa Regjeringens Vegne, altsaa kunde man jo langt fra sige, at det kunde være et saadant Forslag, Ministeriet maatte antages at have lovet, som det, der blev forelagt Landbocommissionen; thi for det Første blev der spøjet til, at det var et Lovforslag, der skulde blive forelagt den første lovgivende Rigsforsamling, altsaa deri ligger jo, at det ikke kunde være Forelæggelsen for en Landbocommission, han sigtede til, og dernæst har den ærede Indenrigsminister selv igaar oplyst os om, at Indenrigsminister Bangs Forslag til Landbocommissionen kun var hans foreløbige og personlige Forslag, som han ikke engang havde gjort Statsraadet bekendt med; men det Løfte, som blev givet, var et Løfte paa Re-